

A második kifogásával a Bizottság felrója a Luxemburgi Nagyhercegségnek, hogy hiányosan ültette át a 96/71/EK irányelv 3. cikke (1) bekezdésének a) pontját, mivel a nemzeti szabályozás a „minimális pihenőidő” fogalmát kizárólag a heti pihenőnapokra korlátozta, kizárva más pihenőidőket, mint például a napi pihenőidőt vagy a munkaközi szünetet.

A harmadik és a negyedik kifogással a Bizottság hivatkozik végül az EK 49. és az EK 50. cikknek az azon vállalkozások számára előírt kötelezettség által való megsértésére, amelyek számára egy munkavállaló állandó vagy ideiglenes tevékenységet fejt ki Luxemburgban, hogy 1) bocsássa a munka és bányafelügyelet rendelkezésére „a munka megkezdése előtt”, „egyszerű kérelemre” és a „lehető legrövidebb idő alatt” az ellenőrzéshez szükséges tájékoztatást és 2) jelöljön ki egy Luxemburgban lakóhellyel rendelkező eseti megbízottat, akinek az említett vállalkozásokra háruló kötelezettségek ellenőrzéséhez szükséges dokumentumok megőrzése a feladata.

(¹) A munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló, 1996. december 16-i 96/71/EK európai Parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 18., 1997.1.21., 1. o.; magyar nyelvű kiadás 5. fejezet, 2. kötet, 431. o.)

(²) A munkaadónak a munkavállalóval szembeni, a szerződés, illetve a munkaviszony feltételeire vonatkozó tájékoztatási kötelezettségéről szóló, 1991. október 14-i 91/533/EGK tanácsi irányelv (HL L 288., 32. o.; magyar nyelvű kiadás 5. fejezet, 2. kötet, 3. o.)

Az Elsőfokú Bíróság (harmadik tanács) T-93/04. sz., Kallianos kontra Bizottság ügyben 2006. május 17-én hozott ítélete ellen Theodoros Kallianos által 2006. július 21-én benyújtott fellebbezés

(C-323/06. P. sz. ügy)

(2006/C 224/51)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Fellebbező: Theodoros Kallianos (képviselő: G. Archambeau ügyvéd)

A másik fél az eljárásban: az Európai Közösségek Bizottsága

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság nyilvánítsa a fellebbezést elfogadhatónak és megalapozottnak;
- a Bíróság teljes egészében helyezze hatályon kívül az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-93/04. sz., Kallianos kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2006. május 17-én hozott ítéletét, és hozzon olyan határozatot, amelyet az Elsőfokú Bíróságnak kellett volna hoznia:

- a) semmisítse meg a kinevezésre jogosult hatóság T. Kallianos 2003. július 2-i, R/335/03 sz. panaszát elutasító, 2003. november 28-i határozatát;
- b) hívja fel a Bizottságot az általa a fellebbező illetménye terhére az Athéni Elsőfokú Bíróság 1999. március 8-i, házasságot felbontó ítéletének meghozatalától kezdve jogcím és jogalap nélkül végrehajtott kifizetések és levonások teljes összegének a fellebbező részére történő visszafizetésére, ideértve a jogalap nélkül fizetett tartásdíjnak a Bizottság szolgálatai által 2002. szeptember 18-án egyoldalúan elhatározott indexálását is, a fellebbező illetményéből történt levonás időpontjától számított 7 %-os törvényes kamattal növelve;
- c) kötelezze a Bizottságot a bírósági végrehajtó igénybevételével történt kézbesítés költségeinek – ideértve a kellő időben a Bizottság rendelkezésére bocsátott görög ítélet francia nyelvű fordításának költségeit is – azaz 1 500 eurónak a megtérítésére, valamint a fellebbező védekezése során felmerült, a marasztalási összeg 20 %-át kitevő ismételt költség, vagy a Bíróság által méltányosan megállapítandó hasonló összeg megfizetésére.
- d) kötelezze az Európai Közösségek Bizottságát a Bíróság és az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás során felmerült valamennyi költség viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Fellebbezésében a fellebbező elsőként azt állítja, hogy a közösségi intézményeknek nincsen hatáskörüik a házasság felbontása iránti eljárással összefüggésben a tagállamok helyettesítésére, sem nemzeti jogszabályaik értelmezésére.

A fellebbező másodsorban vitatja azt a felfogást, miszerint a házasságot felbontó ítélet nem szünteti meg automatikusan az ideiglenes intézkedésről határozó bíróság által elrendelt ideiglenes intézkedést, hanem azt bírósági végrehajtó igénybevételével kézbesíteni kell a Bizottságnak, hogy a Bizottság a házastárs (tisztviselő) illetményéből a másik házastárs javára történő visszatartás iránti kötelezettségét megszüntnek tekinthesse. E tekintetben a fellebbező érdemben egyrészt előadja, hogy a Bizottság nem érdekelt harmadik személy, sem rendes munkáltató, mivel minden tisztviselőt tájékoztatási és átláthatósági kötelezettség terhel személyes helyzetét illetően. Másrészt azt állítja, hogy a házasság felbontása iránti eljárás során a házastárs részére fizetendő tartásdíjat megállapító határozat a házasságot felbontó ítélet kihirdetésével automatikusan hatályát veszti, és hogy következésképpen a tartási kötelezettség megszüntetéséhez – ezen ítélet bírósági végrehajtó igénybevételével történő kézbesítése nélkül is – elegendő a Bizottság pusztán tudomásszerzése ezen ítéletről.